

ДИС МИКІТА

Ч. 5 Травень 1964

Ціна 30 ц. РІК 14

КЕДРИН У РОЛІ ДОН КІХОТА

— Онде ворог!..

Універсальний
ІСТОРІОГРАФІЧНИЙ
ІНТЕРНАТІВНИЙ
К. М. Палуба

Обіймалися, цілувалися,
На чім світ стоїть, присягалися
Жити спільними ідеалами
(Турки з греками, готи з галами)
І з комуною не любитися,
Не еднатися, не тулитися.
Обіймалися, присягалися...
Поки долярів не набралися!
А як долярів нахапалися, —
В гречку скочили, не питалися.

А один, найбільш коханий,
Скочив просто до Гавани,
Захопившись молодістю,
Що з густою бородою!
І пішла світами слава:
„Хлоп, чи баба, чи держава, —
В кожному серці повно зради!
„І на це немає ради.

С. Риндик

НОВІ ГАГІЛКИ

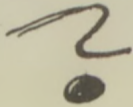
Іде, іде Стахів,
Іде, іде його брат,
Іде, іде Ребетова
І братова,
Лебедьова вся родина.

А ми "Круглий Стіл" несемо,
Місця його не найдемо.
Джус нас викинув з палати —
Де ж ми будем засідати?..

Ходить Душник по долині —
Душникова по Брукліні.
Грай, жучку, грай, небоже. —
"Нью-Йорк Таймс" тобі допоможе.

ЧИ ПЕРЕМОГА СОБОРНИЦТВА НАД РЕГІОНАЛІЗМОМ

По наших "національних барах",
народних домах, під церквами й по
домах йде під'їздова війна регіона-
лістів з соборниками. Хто виграє,
ще не знати, бо то одна, то друга
сторона бере верх, залежно від ви-
мови та "аргументів" обох сторін.

При тому діються несамопиті ре-
чі, про які не снилося ані філосо-
фам, ані українським ученим, ані
навіть... погребникам!

Один запалений регіоналіст напи-
сав думу про свог рідне місто, і на-
віть уложив незлу мелодію до неї.
Зібрав гарненьких дівчат і почав з
ними вивчати цю регіональну думу.

Одначе — лихо не спить! Нечис-
та сила наднесла одного поважно-
го "батька народу". Почувши пер-
ше слово — назву одного міста Ук-
раїни, — він не витерпів, зі святим
обуренням перервав пробу та авто-
ритетно. піднесеним голосом, зая-
вив:

— Співайте про УКРАЇНУ, а не
про ОДНО МІСТО, про яке ніхто
не знає!

Не помогли докази автора цієї
думи, що у всіх народів є пісні про
різні місцевості. Ми оспівуємо не
тільки княжі столиці, але навіть
так "діри", як: Вільховець, Кути, Бе-
режани, Дашів, Сороки, вже не ка-
зати про Полтаву, Почаїв, Гошів,
Зарваницю, що про них співається
в багатьох піснях.

Нічого не допомогло — соборниць-
кі аргументи батька народу пере-
могли на цілій лінії, і дівчата не спі-

вають ані пісні про Україну, ані про
одне місто України!

До одного нашого маляра напи-
сав один регіональний комітет, щоб
намалював одне княже місто.

Він відповів, що може намалюва-
ти тільки абстрактно й сюрреалістич-
но — "цілу Україну", а не якусь
одну "діру"!

Одного нашого картографа про-
сили нарисувати карту одного пові-
ту.

Відповідь була:

— Я на МАЛІ РЕЧІ не піду, як
уже рисувати карту, так цілої, со-
борної України, а не якогось загу-
мінка!

Одну нашу вишивальницю проси-
ли зробити ляльку дівчини в регіо-
нальному одязі.

По довшому часі прислала ляль-
ку, але — в "соборному одязі": гу-
цульські ходаки, полтавська запас-
ка, подільська корсетка, сорочка з
яворівським узором, а на голові —
буковинський вінок зі штучних кві-
тів з барвінком. Лялька була справ-
ді "соборницька"...

Деякі наші "тяжкі" патріоти й па-
тріотки постійно закликають:

— Пишіть про ЦІЛУ УКРАЇНУ, а
не про якийсь загумінка, не діліть
нас на "повітових патріотів"!

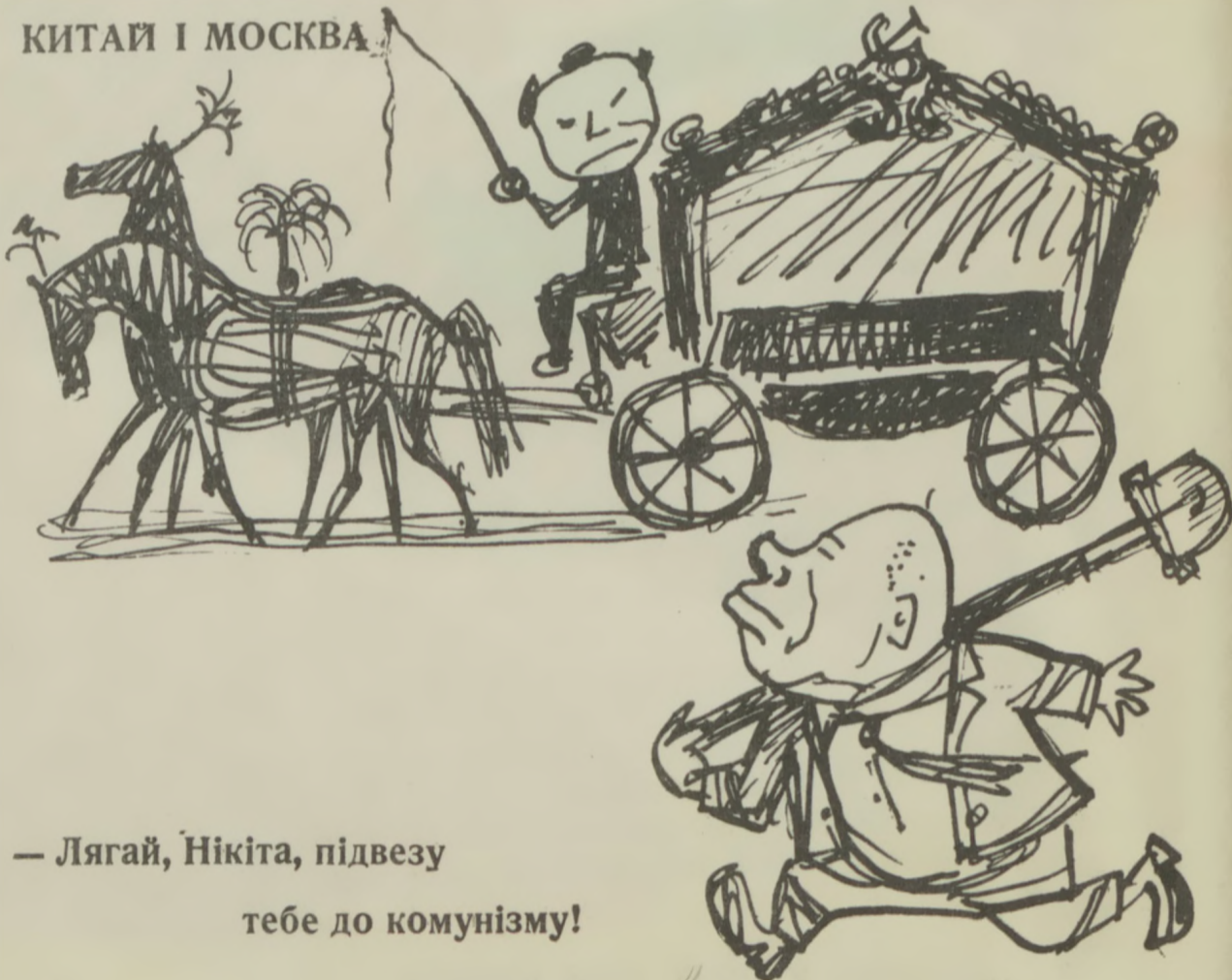
Побачимо, чия візьме, але вже
маємо 40 (сорок) повітових Комі-
тетів, а як "добре" піде, то скоро
дійде до копи!

Мао раз сказав: "Нехай цвіте 100
різних квіток"!

То ніби чому не могло б бути і
в нас 100 регіональних комітетів?

І. СТАРОКРАЙОВИЙ

КИТАЙ І МОСКВА

— Лягай, Нікіта, підвезу

тебе до комунізму!

Жіночок на науку

З панелю, присвяченого Світовій Федерації Українських Жіночих Організацій (СФУЖО) в Українському Інституті Америки в Нью-Йорку, я вийшов збудований та піднесений на душі. На жаль, не встиг скріпитися тілесно, тобто не дочекався буфетової частини панелю, бо шановні пані, розщепившись ластівками, трошки протягнули свої милі розговори. А засіло їх сім за стіл, під головством п-ні Олени Лотоцької, включно з красною модераторкою. Отже було кому панелізуватись!

Підніс мене на душі факт, що наше українське жіноцтво від 15 ти вже років об'єднане так в організаційному, як в ідейному сенсі, і то в світовому, можна сказати, масштабі! Існування Федерації, в якій гармонійно співпрацюють всі центральні жіночі організації і з ними посвоячені, майже на цілому земному г'юлобі, є найбільш переконливим доказом такого об'єднання.

Часто чуємо в наших церквах, після Служби Божої, благальну пісню-молитву, що кінчиться словами: "Боже, нам єдність подай!" На добрий розсудок, цей благальний гимн повинна співати лише ця друга, гірша половина української нації, тобто мужчини, і то навколішках! Нашому жіноцтву немає чого благувати єдності в Господа Бога — їхні молитви вже сповнились: мають свою Федерацію, свій демократичний парламент, і спокій голові. Коли ж вони, жінки, ще далі співають "Боже, нам єдність подай!" — то роблять цю ласку для нас, мужчин, і за нас, грішних, засилають гарячі свої молитви під престіл Всевишнього!

До таких висновків привів мене хід думок достойних панелісток, зокрема цікаві спостереження заступниці голови і програмової референтки СФУЖО, п-ні Стефанії Пушкар з Філадельфії.

— Ми, українські жінки, пішли далеко вперед в сенсі всенародної консолідації, — говорила пані Пушкар, — на жаль, друга наша половина не співває за нами. Ми, жінки, бачимо деякі справи і проблеми цілі десятки років скоріше від мужчин! Ще 15 літ тому ми передбачали, що вийде морока з календарем і тому внесли в нашу програму постанову, що українці — це двокалендарна нація! Ми є ці два передні колеса в національному возі, що невпинно котяться допереду. Але що ми порадимо, коли задні колеса гальмують просування воза, тягнуть його назад?..

Друзі-мужчини, чи треба яснійшої дефініції нашої сумної й негідної ролі в житті політичної еміграції, в розпорошенні суцї?.. Жінкам по табаку можете ходити, друзі-мужчини, якщо йде про консолідацію сил, про організаційну ділянку праці та її планування! В той час, коли українки вже 15 років пишаються своїм, сказати б, світовим урядом, своєю Федерацією, — Ви, друзі-мужчини, від кількох років несили узгіднити питання: треба нам скликати Світовий Конгрес Українців, чи не треба?..

В цьому місці я дав би Вам добру раду: махніть рукою на скликання Світового Конгресу, бо з тієї муки і так хліба не буде, а негайно внесіть прохання до Головної Ради СФУЖО, щоб прийняла нас, мужчин, у свої ряди на автономних, так сказати, началах. Конкретно — йдеться про заснування чоловічої секції Світової Федерації Українського Жіночого Об'єднання. Щойно перейшовши організаційний перевишкіл у системі СФУЖО, під його ідейним керівництвом, ми могли б згодом взятися за таке серйозне діло, як скликання Світового Конгресу Українців. Тут, однак, мушу зробити заувагу, що перевишкіл декого з наших політиків мусів би початися

від основ, тобто з передшкілля чи дитячих садочків, які так гарно працюють і процвітають під дбайливим оком референтки Суспільної Опіки, п-ні Квітковської.

До цих думок я дійшов сам, власновільно, без будь-якої агітації чи натиску або полоскання мозку жіночими чинниками. Не було теж з їхнього боку спроби "брайбері", підкупства чи намови до гріха, чого доказом є факт, відмічений напочатку цього фейлетона: що я не взяв участі в буфетовій частині нарад. А буфет мав бути, як кажуть очевидці, обильний та багатий! І к е р

САМОТНІСТЬ

Не засну вже.
У вікні
Плаче місяць:
— Друже, друже,
Дай мені
Клаптик місця.

Я відкрився:
— Що ж, лягай,
Досить місця.
Притулився,
Баю-бай,
Теплий місяць.

— Друже, друже! —
Я шепчу, —
Пестиш п'яно.
Не засну вже.
Весь тремчу.
В'яну, в'яну.

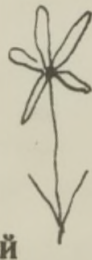
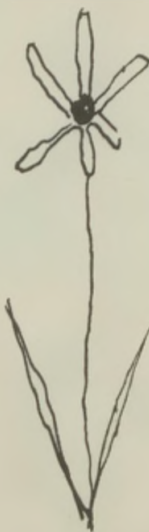
Півень піє.
Це котрий
Знявся з місця?
Дніє, дніє.
Я — блідий.
Я блідий
Місяць.

Б а б а й
ОПТИМІСТИЧНА
ТІСНЯ

Ішов я і співав:
Гей, дореміфасоль!
Під небом, що було
Дірчастий парасоль.
Співав я: Гей, агов!
Моя там доля є,
Виблискує, як скло,
Помежи, доремі,
Мільйонами, міфа,
Сольфа, незнаних доль!

Ах, дореміфасоль!
Багато впало доль!
Гей, сольфамі, моя
Ще світить — і земля
Під стопами летить!
Під стопами дзвенить!
Лясідоля!
Сідо!

Б а б а й

● На 8-му З'їзді ОУРДП в Нью-Йорку, в часі політичних дебат, багато уваги присвячено відвічному ворогові українського народу — галичанам.

● Під час своєї візити в Мексико генерал Шарль де Голь не мав змоги зустрітись з головним касиром УНСоюзу, Романом Слободяном, що був тоді там на вакаціях.

● Довідуємось, що перед студійними днями, присвяченими справам СФУЖО, в нью-йоркських косметичних крамницях нестало фарби до фарбування волосся...

● З Головної Канцелярії повідомляють, що 389 Відділ УНСоюзу Т-во "Пролог" розв'язався, а більшість його членства перейшла до братського союзу "Сини Ізраїля".

● Відомий меценат, д-р Володимир Возняк з Клівленду, придбав стільки картин та скульптур, що не мав куди їх діти і мусів збудувати власну клініку.

● Український Спортовий Клуб у Нью-Йорку склав не добровільну пожертву в сумі 175 дол. на зуби для судді Мек Говена, пошкоджені прихильниками футболу під час матчу з "Джуліанною".

● У Філадельфії, під час прем'єри опери "Катерина", введено вперше цікавий звичай — давати квіти виконавцям сольових партій — мужчинам, а не жінкам.

● "Лис Микита" уповноважений заявити, що письменник Улас Самчук не обминає здалеку Філадельфію, лише Галину Журбу, яка живе в цьому місті.

● Що УККА задумав видати окрему мапу Америки з зазначенням, якого календаря притримуються поодинокі наші парохії, партії та організації, бо ніхто не знав, коли кому бажати на Великдень!

● Що найбільшою сенсацією на відкритті пам'ятника Шевченкові у Вашингтоні буде виступ хору українських "біглесів" з Гантеру.

● Що Платон Стасюк побудує своїм коштом пам'ятник Шевченкові біля статуї Свободи, щоб мати де подіти землю з Тарасової могили в Каневі.

З ПОЛЬСЬКОГО ГУМОРУ

У Варшаві призначено молодим прозаїкам дві літературні нагороди: перша нагорода — 1 тиждень вакацій в комуністичній Східній Німеччині. Друга нагорода — 2 тижні вакацій в Східній Німеччині..

ЗЧЕЗНИКОВА ПІСНЯ

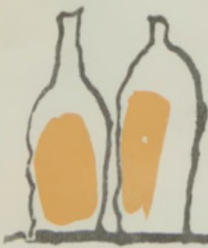
"Нема моїх кіз, нема моїх кіз".
Та ось ріжки піднялися, розплющились очі:
"Є мої кози. є мої кози", — заскакали радісно звуки.

Заплющивши очі, дув у флюяру: "Нема у нас прози, нема у нас прози".
Та як дійшло до еміграційної літератури, щоки надулися, очі розплющились: "Є у нас проза, є у нас проза" — Галина Журба, Докія Гуменна, моя власна особа", — заскакали радісно звуки.

(Із Самчукової доповіді про українську прозу 10 квітня в Літературно-мист. клубі в Нью-Йорку.)

ДУМКА: В Советах є мода на соц-реалізм, в Америці — на секс-реалізм.

Клуб "Лис Микита" в Нью-Йорку святкує своє десятиріччя

ЛИСТ ІЗ СІНГАПУРУ

Нам пишуть: "...Маємо шану повідомити, що згідно з достовірних джерел у новій державі Маляйзії, на острові Борнео, заіснувала можливість величавого розвитку української науки". Таким бадьорим мовостилем починається лист. Далі пишеться, що серед наших емігрантів на Борнео знайшлися видатні науковці — шевченкознавці Бойченко і Лемченко. Перший знає напам'ять "Думи мої, думи", другий — "Садок вишневий коло хати", а обидва разом знаменито виконують дуетом арію "Реве та стогне". Обидва науковці носяться з рішучим наміром заснувати на острові високе наукове вогнище, тільки ще не вирішили, яке саме: НТШ чи УВАН? Бойченко пропонує НТШ, з огляду на специфіку острова, а Лемченко навпаки — УВАН, з огляду на ту саму специфіку. На цьому ґрунті відбуваються гарячі наукові дискусії. бо обидві сторони всіма науковими аргументами обороняють свої штанд-пункти.

Тим часом неутральні чинники намагаються цілу проблематику скерувати по лінії задоволення обох дезидератів і радять заснувати і одне, і друге (НТШ і УВАН), бо, мовляв, треба іти за прикладом усіх інших центрів укр-науки. Тоді Бойченко був би головою НТШ, а Лемченко його заступником, а в УВАН-і було б навпаки, як воно практикується по всіх усюдах нашої діаспори. Є надія, що так і станеться.

УКРАЇНЦІ НА СВІТОВІЙ ВИСТАВІ

— А ці, як танцювали, так і далі своє танцюють!..

НАШІ ВИГРАЛИ!

Какали колись в старім краю: "Поміг, як різник корові, — довбнею по голові!".

За тим самим народним прислів'ям можемо тепер сказати: "Поміг, як редактор Душник українській справі — листом до редакції "Нью-Йорк Таймс"-у.

Дуже високо носив голову редактор видань УККА, Володимир Душник, після надрукування редакцією "НІТаймс" його листа в справі антисемітської книжки Т. Кичка "Юдаїзм без прикрас". Походжав гонорний, як павич, з редакції "Юк-рейніен Віклі" до канцелярії УККА і назад, а земляки з респектом споглядали на видатного журналіста,

що вивів нашу справу на світову арену в такій позитивній, можна сказати, формі. Дехто в голову заходив, що це раптом сталося з "НІТаймс"-ом, часописом знаним зі свого "наставлення" до українців, що він помістив на своїх сторінках такого прихильного нам листа?..

Сталося те, чого можна було сподіватись і не так важко було догадатись: "Нью-Йорк Таймс" тому й надрукував вияснювального листа В. Душника, що тримав уже за пазухою готовий лист п. Джада Теллера, в якому розправився з нами в стилі добре нам знайомому з інших подібних публікацій, пригадавши "страхітливі масакри тисячів жидів" за Хмельницького і Петлюри, "співпрацю" українців з нацистами, радість мешканців Києва з того, що жидів винищено в Бабиному Ярі і т. д.

Значить, поміщення листа ред. В. Душника — це була така хитра приманка або гачок, що його легкодушні, як звичайно, українці лакомо проковтнули, і тоді саме, коли запаморочені успіхами, торжествували, мовляв — наша бере! — "НІТаймс" трахнув нас, мов різник корову, довбнею по голові — погромницькою статтею містера Джада Теллера...

Оце Вам, Дорогі Земляки, подяка та й відплата за ці десятки заяв, протестів і відкритих листів у обороні покривдженого жидівського народу книжкою Трохима Кичка "Юдаїзм без прикрас".

НОВИЙ ЖУРНАЛ

Як довідуємось ("Свобода", ч. 65, "Про потребу загально-мистецького журналу", стаття Р. Ласовського), певні культурні чинники запроектували заснування журналу, де б знайшли місце всі мистецтва (образотворчі, музика, хореографія, театр і кіно), всі роди літератури і всі науки. Цей грандіозний проект доручено перевести в життя маестрові В. Ласовському. У своєму слові до українського громадянства пан маестро заповів, що головною і наскрізь оригінальною властивістю нового журналу буде його здібність наснажувати поодиноких мистців, письменників і науковців творчими імпульсами, поривами і спалахами та взагалі держати їх у згущеній атмосфері творчого патосу.

Крім того, майбутній журнал має постягати до себе всіх тих мистців, письменників і науковців, що літають поза орбітою епохи і десь там блукають у безвістях. Усі вони будуть посаджені на згадану орбіту. З огляду на такі величаві замашки, треба сподіватися, що всі наші 32 літературно-мистецько-наукові журнали скапітулюють і віддадуться на ласку маестра В. Ласовського.

З НОВИНОК СОВЕТСЬКОЇ ПРЕСИ

"Вечерняя Москва" повідомляє: "З річки Москви виловлено потопельника, на якому не знайдено жодних слідів насилля, крім двох облігацій Державної Позики".

ПАСТИР І ПАСТВА

Поет Сонетових Октав

Мій улюблений поет зробив мені велику прикрість: заліз у хабаззя сонетів і октав. За це я охрестив його Поетом Сонетовичем Октавою і хочу тут трошки пробрати його. Але насамперед два-три слова про поетів взагалі.

Поетом взагалі я називаю людину, що komponує вірші. Цю ясну дефініцію рішуче відкидають самі ці композитори. Вони кажуть, що лише ті віршотворці належать до родини поетів, що мають покликання від бога Аполлона і віршують під керівництвом богині Ерато. Решта — графомани, партачі. Хоч ми, християни, безоглядні атеїсти супроти поганських богів і богинь, проте пристаємо на це заперечення, бо кожна душа, що komponує вірші, певна, що діє з Аполонового благословення. Тож на одно виходить. І наша дефініція залишається в силі.

Переходячи до конкретного випадку — до особи Поета Сонетовича Октави, торкнувся насамперед самого поетичного мистецтва ("арс поетика") як такого. Один із наших знавців цієї справи, змальовуючи стан поетової душі безпосередньо перед актом творчості, уклав свої глибокі спостереження у форму такого пенталогу:

1. Поет сидить у задумі 2. Він снує чорну низку думок. 3. У його серці палає жар. 4. У його мізку ворухаться почуття і бушують вогняні думи. 5. У його нутрі вогонь.

Прочитавши ці точки, кожна невір-душа скаже, що це все байка й пуста балаклія бо стільки вогню, стільки пекла ніхто б не видержав. Та на це відкажемо, що тут говорить про поетичний вогонь, а не той, що в печі. Так само під словом "серце" треба розуміти не те калатало, що в грудях, і під словом "нутро" не шлунок, кишки й тельбухи, а речі вищого порядку. Їх значення треба шукати в лексиконах, що лежать на полицях Парнасу!

На нашу думку, найважливішою точкою поданого вище пенталогу була в чорна низка думок, що їх снує поет. Я сам часом укладаю вірші й маю при цьому великі клопоти. Клопоти з римами. З ними защораз змагаюся. Здебільшого вони перемагають мене, і мої вірші не мають звичайно нічого спільного з первісними задумами. А від со-

нетів і октав я тікаю, як від нечистого. Думаю, що це найгірші виплоди Дажбожого генія. Часте повторювання тих самих звуків дуже добре в колискових піснях. Практика показує, що від цього діти скоро засипають. Але любім правду сказати: часом і народні пісні пускаються на звукові повтори. Тільки обмежуються найбільше трьома римами:

Ой, орав мужик край дороги.
А воли в нього круторогі,
А погонич його шеверногий...

Тут тільки воли круторогі не викликають жадного сумніву, бо які ж мають бути воли, як не круторогі? Але ось "погонич шеверногий" — рішуче натягнута рима. З дальшого бо ходу пісні виявляється, що погонич не конче мусів бути шеверногий, і взагалі його ноги не грали ніякої ролі в драмі, в цій пісні оспіваній. Йдеться бо виключно про те що погонич мав торбу з пирогами, начиненими горобцями, і повісив її на березі, десь на узліску. І там та торба пропала! З розпуки погонич заспівав:

Ой, там дівки гриби брали,

А вони ж, шельми, торбу вкрали.
Хто саме вкрав ту торбу, ми не знаємо, як не знали й ті воли, що до них звертався скривджений погонич:

Гей-гей, торбу вкрали,

Гей, тпрру, соб-соб, торбу вкрали.

Ясно, що згадка про шеверногість погонича тут ні-до-чого і вжита виключно в інтересах версифікаційної механіки. І ось таких "шеверногих погоничів" повно в багатьох сонетах і октавах. А мій улюбленець, оспівуючи свято 22-го Січня, скомпонував елегантний сонет, де перші дві строфи мають такий склад і лад:

Держава — мов будівля із цеглин,
шо випалені у вогні сердець,
оброблений руками сирівець,
добуваний з невиданих глибин.
Був день — мов прапор голубих
вершин,
піднесений над мурами сердець,
і пісня — мов дозрілий сирівець,
оформлений у незнищимий чин.

Таке гарне свято, а тут якийсь сирівець на сирівці! І знову вогонь сердець. А з того вогню пішла вся біда, бо закони сонетної конституції дуже тверді, слово тягне за слово. За цеглинами пішли глиби-

ни, за глибинами вершини, поки все не скінчилося чином. А все це — шеверногі погоничі. Ще ласка Божя, що автор зхитрив і на риму "ець" дав не чотири шеверногих погоничів, а тільки два ("сердець" і "сирівець"), вживши їх подвічі. За це сміливе порушення сонетної конституції висловлюємо йому захоплене "Спасибі!".

А описуючи нашу Степову Гелладу, поет подав таку октаву:

Там кавуни рясніють на баштанах —

Як після битви біля Жовтих Вод
Лежали польські зайди у жупанах,

Яких повсталий переміг народ
Під корогвами воїв богоданих...
Ще треба довгих і врочистих од,
Щоб оспівати запорозьку славу,
Дзвінку в віках Богданову державу.

Де Рим, де Крим, а де Біла Церква! Скромний степовий баштан потягнув за собою цілу бурсу великих слів, навіть цілу історичну епоху: Жовті Води, Богдана, запорозьку славу і т. д. І ці великі слова, на жаль, відіграють тут роллю шеверногих погоничів, не більше, не менше. А тим часом автор цієї шевернової октави добрий майстер слова. Тільки нещасна любов до версифікаційної ікробатики примушує його ставити собі штучні перетички і на-безбач-світу (голова не голова, плигати через них. І доплигався до того, що замість чудових солодко-сочистих кавунів побачив, не при вас кажучи, польських зайд у жупанах!

Сігмаро

— А цьому хахлові гуляжу не давайте, хай з'їсть їжака!

Наш силенин, ек му казали підписати си на папірох, то боев си того, ек вогню. Наперед знав, жи ек підпише, то або ме шос забездурно платити, або трафит си екас енакша напаст на дорозі, або ци навит кримінал.

В Гамериці люди за тото вже забули, бо тут конституція ест інакка і куждий хапае си підписувати, де йно годен і не годен.

— Підпишіт си, містер Капуста, на тот долер, жи сте дали на коледу, бо то піде до казети.

Тоди містер Капуста файно си підпише і ше додаст аліганцку закарлючку до каліграфії. Але нич з тої закарлючки, бо Драган цисе всьоедно в друкарни відріже поприсаму літеру.

Або трафит си, чесом, жи пишут екус важну відповід, жи має піти аж до Старого Краю, і тра, аби було підписано. З тим то не підут аній до мене, аній до Вас, ено до великих писменників і вівчених из Ентешу, ци Вуванту, або до докторів від фортеплену, або екстра малерів, жи на олійно намалюют кужду партрять. Підут за тим підписом до едного, до другого, а до котрогос не підут, то тот ек узлостит си, то аби екий був Кедрин, моминтални перемінит си на бандерівце. І тоди, ек зачне у казетох гвавтувати, жи зрада си готовит, і фильовизм та ше екас паскудство. За всьо си пригадае ше від небіжки Францішки

Але, ек то си каже, жи ест сук, а в цесім суці дзіра... А дзіра е в тім, жи ено си добре придивіт, ек то си в нас від екогос чесу діе. Болшовик завзев си і чес до чесу кине нам у город екус маленічку кісточку. Кине, то кине, на тото він е за болшовика, най би си тота кістка там херіла!.. Але не! Зараз повискакуют екіс патрийоти, же не знати, хто вони і що вони, і зачинають підпускати сварку.

І, адіт, ека публіка війшла! Де тото хто таке видів або чув, аби в казеті, у саму Великдінь робити

сварку. Кілко си смо сварили ше у Вілвові, ци у легрох. ци навит вже тутки в Гамериці, але ек прийшов Великден, то — стап! — сварка на бік, бо Христос Воскрес! А у цес Великден дивіт си, чисто, ек екі кальвіні!.. На піршій карці, ніби "Христос Воскрес", а зараз на другій така сварка, аж порох си курит. Я фурт едно кажу: ек дивите си, хто нам тоті кісточки у город кидае, то дивіт си, але добре, хто тоті кісточки незгоди фурт пірший квалит си піднести і хто з того сварку зачинае!.. То тиж важне знати!..

Добре дивіт си, бо особу не лехко увидіти, бо си спритно поза ружні бюрка ме ховати. Чесом навит ме удавати великого бандерівце, а чесом навит підмовит екогос Кедрина, аби трохи пюром помахав і людьом очи позамилів.

Для болшовика всьо едно, ци рихт буде сюди ци туди. і ци шос буде написане на мегко, ци на твердо, грунт, аби наші емігранція не мала спокою і сама себе поволи з'їдала.

Ек так далі піде, то зіхеровне себе з'їст до остатної кісточки, а Кедрином то вже на самім остатку закусит ек корком!..

Гриць Зозуля

НАШІ ПСИХІЯТРИ

Жінка до лікаря-психіатра:

— Як ти можеш ціле життя слухати цих страшних історій, що їх розповідають тобі твої пацієнти?

Чоловік, махнувши рукою:

— Та хто б там їх слухав...

ПРЕСОВИЙ ФОНД

Вп. П. І. Шелевич, В. Середюк, М. Литвин, Н. Залський, С. Стадник, С. Музичка і В. Надрага по \$1.50.

о. А. Михальський 1.00 дол.; О. Клюфас 80 цент. і З. Кульчицька 50 цент.

Щиро дякуємо!

"THE FOX"
Ukrainian Humorous Magazine

Editor Edward Kozak
Address: "The Fox"
4933 LARKINS
Detroit 10, Michigan
Tel: VI-2-7478

Умови передплати в ЗДА і Канаді:
річна передплата — дол. 3.50
піврічна передплата — дол. 1.80
Річна передплата в Англії 1¼ ф.ст.
Річна передпл. в Австралії 2 ф. ст.
В інших країнах рівноварт. 3 ам. д.

Щастя той в дорозі має,
Ато Кукурби не минає!
У неділю на "Діброву",
Чи на "Київ" ідеш ти,
По дорозі до Кукурби
По "гез-щастя" поступи!

WALT'S SUNOCO
SERVICE CENTER

В. КУКУРБА
менеджер

8 MILE AND BEECH
і 29805 West Grand River

Сдинока українська фірма на стейт Мішіган.

Винаймаємо трахи і трайлери на цілу Америку і Канаду.

Тел.: KE 1-1303 і 476-4094

УКРАЇНСЬКИЙ ФУТБОЛ У ЗДА

— Що то за цивіліст бігає по грищі?..
— То перекладач: маємо в команді двох турків, що не можуть порозумітися з мадярами...

САМІ ПРО СЕБЕ

(З „Вітчизни“ і „Літературної України“.)

Сіркова пам'ять

Стецько Бур'ян забув (якщо не бреше)

І рідну мову, і своє сільце.

Немов пан Возний, так і чеше,

Як каже він, "на чистом язике".

Легкого хліба не найшов у місті,

Бо дурні не в пошані й там.

— Рішив к старушке, — каже, — возвратиться

І допомогти здесь трохи вам.

Йдемо із ним, а він мене й питає:

"Где ж мать живйоть? Ити ще даліко?"

А тут собака з двору вилітає!

Стецько злякався: — Ти що, не взнав, Сірко?

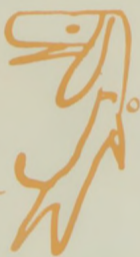
— Не бійсь, — кажу, — він, бач, хвостом виляє.

Хоч цілий рік удома ти не був,

Тебе собака добре пам'ятає:

Сірко за рік — нічого не забув!

ВОЛОДИМИР ОКУНЬ

Патріот

Комар у груди бивсь, кричав:

Я кров на фронті проливав!

"Чию?" — спитали.

Не сказав.

Насавшись крові — й п'явка згодна

З тим, що кров у ній народна.

КОСТЬ ДЯЧЕНКО

Помилки

Що за дума у Наума.

Що так засмутився?

Вшосте, бачте, оженився —

І знов.. помилився.

Ів. ФОСТІЙ

Приготувався

Ревізія!.. Злякався?

Ні, я приготувався:

Купив іще вчора

Дві літри ревізорам!

Ф. САМОЙЛОВИЧ

Про поетів

Якось з трибуни признався поет,

Що в муках народжує кожний сонет.

— То киньте писати! — почувся враз. —

І вам буде легше, і краще для нас.

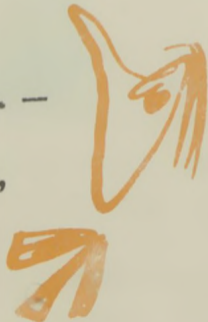
...У нього сіре все, банальне,

Всі рими, образи, думки.

Єдине, що оригінальне,

Це граматичні помилки.

ПЕТРО РЕБРО

Пан Кершньовський то є майстер

Над майстрами в своїм фаху!

Він продасть Вам добре м'ясо,

Не якось-там костомаху!

В цьому місяці травні, при всіх нагодах та okazіях родинного, товариського чи громадського характеру, хай на Вашому столі займуть почесне місце першої якості м'ясива. шинки тутешні й імпортовані, ковбаси різних сортів із знаної української м'ясарської Фірни —

K & P MEAT MARKET
111 First Ave., New York City

Ми, з Маївки вертаючись,

У "Веселку" поступили.

"Добрий вечір!" — всім сказали,

Кавці доброї попили.

Всі в Нью-Йорку та й поза Нью-Йорком знають, що улюбленим місцем зустрічей нашої молоді є Українська Цукорня "ВЕСЕЛКА", де завжди можна приємно поготорити, знайомих зустріти та підкріпити сили смачними холодними чи гарячими перекусками.

Наша адреса: "ВЕСЕЛКА", 144 Друга Евню в Нью-Йорку.

Між Пластовим і Народним Домами!

В МІЖНАРОДНІМ РЕСТОРАНІ

— Чи вам зупа не смакує?